

ZUZANA CERALOVÁ *Petrofová*

JMÉNO, KTERÉ ZAVAZUJE

Zuzana Ceralová Petrofová je pátou generací dědiců slavné značky. Její prapradědeček v roce 1864 jako první člověk v Čechách postavil klavír. Ona sama netušila, že jednou bude stát před výzvou, zda zachránit rodinný podnik, nebo pokračovat v úspěšné kariéře ve farmacii. Dnes již jedenáct let stojí v čele rodinné firmy PETROF. Vlastní místo ve firmě si musela tvrdě vybojovat, stejně tak jako důvěru a uznání svého otce. Svě firmě dnes dává „duši“, jakou v sobě nese i každý ručně vyráběný hudební nástroj, který opouští dílnu PETROFu a kterému se dnes klaní ne jeden slavný klavírista.

JAK PRADĚDEČEK K SVÉMU NÁPADU PŘIŠEL

V Hradci Králové u Velkého náměstí naproti katedrále Svatého Ducha stojí dům, na kterém je dodnes nápis Antonín Petrof. Místo, kde z truhlářské dílny vznikla dílna klavírnická a kde byl sestaven první koncertní klavír v Čechách.

Antonín Petrof pocházel z truhlářské rodiny. Od mala pomáhal tatínkovi v dílně, a proto se rozhodl, že bude truhlářem jako jeho otec. Jeho první prací, jako vyučeného truhláře, bylo opravit kruchtu v kostele, kde mimo jiné objevil i starý klavír. Antonínovi se natolik zalíbil, že si řekl, proč ho nevyrobět i tady v Čechách. Byl pevně rozhodnut, že se právě u nich v dílně budou stavět klavíry.

Shodou okolností měl Antonínův strýc, Josef Heitzman, ve Vídni dílnu na stavbu klavírů. U něho se pak Antonín vyučil stavitelem klavírů. Po pěti letech u strýce odjel ještě na dva roky do Německa, aby nasbíral další zkušenosti u tehdejší konkurence. Domů se pak vrací po sedmi letech a v tatínkově dílně sestavuje svůj první klavír. Ten prodal váženému a bohatému zákazníkovi, radnímu Petříčkovi. Jen za první rok postavil klavíry hned čtyři. Ten historicky úplně první je prý v současné době neznámý, ale jiný z těch prvních čtyř si můžete prohlédnout v Hrádku u Nechanic.

JÁ NEMÁM DĚTI, JÁ MÁM HOLKY

Každý otec čeká na to, až předá své řemeslo, svou firmu synovi. Co když má ale dvě dcery? A budou chtít nést dál jeho jméno? Před důležitým rozhodnutím stál v roce 1999 i tatínek Zuzany Petrofové, která s námi vzpomínala...

Tatínek privatizoval továrnu osm let a ve finále to dopadlo tak, že jsme dostali přiznané jen 4 % v restituci a zbytek továrny jsme si museli koupit. A to byl velký závazek. Jednoho dne si nás se sestrou tatínek zavolaal a řekl nám, že mu musíme pomoci. Pokud nebudou pokračovatelé, bude muset továrnu prodat. Na rozhodnutí jsme měly jeden rok. Bylo to těžké rozhodování, protože já jsem milovala farmacii a žila tímto oborem, ve kterém jsem si budovala úspěšnou kariéru. Věděla jsem ale, že v tom tátu prostě nemůžu nechat. Vždyť celý život jsme žili tím, že jednou bude továrna naše. Říkala jsem si, že vzhledem k našim předkům a k tradici by byla velká škoda, kdyby se továrna prodala nebo zavřela. Těžko se z toho dá utéci, když se jmenujete jako výrobek. Jméno zavazuje.

Jak na vaše rozhodnutí zachránit firmu zareagoval tatínek?

Začátky byly hodně těžké. Museli jsme si k sobě s tátou najít cestu, abychom se vzájemně respektovali i v jiné rovině než v roli otce a dcery. Náš táta totiž vždycky říkal, já nemám děti, já mám holky. Neustále jsme musely se sestrou dokazovat, že se k psychické i fyzické práci dokážeme postavit stejně tak dobře jako mužský.

Když jsem nastoupila do firmy, tatínek mi řekl, že i když jsem jeho dcera, musím tam nejdřív něco do-

kázat. Začala jsem pracovat v oddělení propagace, oproti svému postu ve farmacii jsem klesla na třetinový plat. Ta práce mi byla vlastně nejbližší, protože marketing a propagace se ve farmacii dělá dnes a denně. Dodnes

si pamatuji, jak mi na stůl házel faktury a vyčítal mi, že strašně utrácím za propagaci a že takhle se to tedy dělat nebude.

Kdy se jeho názor změnil?

Když jsem dostala za úkol zpropagovat úplně nový koncertní klavír. Vyhlásili jsme celosvětovou školní soutěž a oslovili dva tisíce škol. Hledali jsme jméno pro nový nástroj. Cenou pro vítěze i jeho školu bylo pianino. Ceny jsme nakonec jeli předávat do Polska. Název pro dnešní Mistral vymyslela jedna polská dívka. Klavír byl pokřtěn na ohromném koncertě ve Varšavě. Právě Mistralem u nás odstartovala éra nové generace klavírů.

A byl pak spokojený?

Táta není nikdy spokojený (směje se), ale to už tak je. Říkám si, že nakonec to, co mě žene dál, je i ta jeho kritika. Časem, když se to pak zpětně vyhodnotí, je jistě spokojený, protože vidí, že firma, kterou mi v roce 2004 předal, funguje. Od té doby je mým poradcem.

Nemá tendenci i teď zasahovat do vaší práce, vedení firmy?

Ze začátku do mojí práce hodně zasahoval. Dneska už moc ne, protože vidí, že se daří a jsou výsledky. Přesto mi pomáhá ve věcech, které jsou mu blízké. Takové public relations PETROFu. Zastupuje nás v odborných svazech a jezdí s maminkou na koncerty. Na těch osobně poděkují pianistovi, zeptají se ho, jak se mu na ten nástroj hrálo, a předají mu kytici. Znáť názor pianisty je pro nás velmi důležité. Posouvá nás to dál ve vývoji nových pian.

Kdo byl v začátcích vedení firmy vaší největší oporou?

Určitě můj manžel. Přestože je lékař, tak má pragmatické a reálné uvažování a zajímá ho ekonomie. Na začátku bylo důležité podívat se na reálný stav firmy, abych mohla všem rozdat společné noty. Ale ta hlavní práce pak byla samozřejmě na mě. Najít si nový management a postupně firmu přebudovat.

POCIT ZNAMENÁ STRAŠNĚ MOC

Kde berete inspiraci na nové výrobky, na nové hudební nástroje?

Určitě z trhu, protože vnímáme to, co chce zákazník, jaké jsou potřeby pianistů. Nejenom profesionálních hráčů, ale i těch, kteří mají klavír určen pro požitek domů.

Také sledujeme, co se odehrává v naší branži, co dělá konkurence. Šéf vývoje neustále jezdí po veletrzích a odborných konferencích a sbírá poznatky. Piano je složeno ze 7000 součástek a je to poměrně konzervativní výrobek. Inovace jsou sice možné, ale jenom do určité míry. Nejsou to IT technologie. Tedy hledáme cestu, aby nový výrobek byl v něčem inovativní, ale aby to na druhou stranu neurazilo ani profesionálního hráče.

Jaká je nejatraktivnější - nejžádanější barva klavíru?

U profesionálních klavíristů na koncertních pódiích je to jednoznačně černá. Černá se zlatými doplňky. Vzpomínám si, že jsme jednou dělali nástroj, který byl s povrchovou úpravou hnědé metalízy, se kterou tenkrát jezdilo jen deset mercedesů a náš jeden kus. Klavír byl krásný, ale ti hráči na to koukli a řekli, že to nějak nehraje, protože je to hnědý. Psychologie a pocit znamená u profesionálů strašně moc, chtějí mít vše raději standardní, aby je to nerušilo. Výjimky se ale najdou, teď jsme například do Francie dělali deset kousků v lesku, v barvě červená Ferrari. Na Ukrajinu jsme zase dělali modrý klavír, takovou royal modrou. Čím dál tím víc roste poptávka po bílých nástrojích.

Vliv na barvu má i teritorium. Například směrem na východ, Rusko, Čína, Japonsko, tam mají strašně rádi styl bílého rokoka, zlacený a zdobený, kdežto směrem na sever jako Holandsko, Norsko, tam mají raději strohý, minimalistický design. Do běžných interiérů jsou oblíbené barvy ořechu, dubu nebo třešně. Speciální požadavky jsou, a jsme schopni je uspokojit i za cenu, že musíme pozměnit svou technologii. Pro mnoho lidí je koupě klavíru celoživotní investicí a chtějí, aby zapadl přesně do jejich interiéru.

„Pozdravuji Petrofův klavír na podiu vždy jako nejlepšího přítele: my dva si rozumíme dobře.“

Ema Destinnová

Jakého ocenění si osobně nejvíce vážíte?

Největší radost mám, když skončí koncert, pianista se uklání, všichni mu tleskají, on ukáže na naše piano a směrem k němu se ukloní. To je největší a nejbližší ocenění naší práce, protože v tu chvíli víte, že to má celé smysl.

Samozřejmě si taky považuju všech medailí a ocenění, které jsem během svého života získala. Například v roce 2012 to bylo ocenění Podnikatelka roku, letos titul Manažerka roku 2014 a dále například titul v kategorii tradice v projektu Český Goodwill 2015.

Beru to ale nejen jako moje ocenění, ale jako ocenění pro celou firmu.

Na východě, v Rusku nebo Číně, ctí autority a vyznamenání pro ně má svou obchodní hodnotu. Hodně pro ně znamená, že vám gratuloval prezident a půlka vlády.

Pojišťovací společnost Lloyd's potvrdila, že v dubnu roku 1912 klesl na dno oceánu spolu s luxusní lodí Titanik i klavír PETROF.

Kdo ze slavných českých osobností dnes hraje na vaše klavíry?

Kolem sebe máme spoustu přátel, muzikantů, kteří nosí naše jméno a

pomáhají nám, a my zase na oplátku pomáháme jim. Nejmladším českým pianistou, se kterým již léta spolupracujeme, je 17letý Matyáš Novák. V těchto dnech se vrací z Číny ze 14denního turné, kde zastupoval PETROFa a prezentoval naše nástroje. Koncertoval v pěti velkých čínských městech a své turné zakončil velkým koncertem na mezinárodní PETROF soutěži ve městě Chang Sha, kde zároveň vyučoval malé děti formou pracovních workshopů. Stály tam na něj frontu a on je podporoval v motivaci k tomu, aby hrály. Také spolupracujeme se sourozenci Fraňkovými. Mezi další naše hudební přátele patří např. Ivoš Kahánek, náš asi nejvýznamnější pianista, a vynikající pianistka Jitka Čechová.

A co zahraniční umělci? Vzpomenete na některé?

Z těch zahraničních, současně žijících, je to například Australan David Helfgott. Možná budete znát film Shine z 90. let, oceněný několika Oscary, který popisuje jeho život i boj s nemocí, se schizofrenií, která u něho propukla při nahrávání Rachmaninova. David má rád piana PETROF, takže si jedno takové koupil v Austrálii. Vybral si to nejdelší, který v showroomu měli, a tak museli doma probourat zeď, aby se jim tam ten koncertní klavír vůbec vešel. V rámci evropského turné přijeli s manželkou i k nám do PETROFu. Musela jsem nechat nastoupit celou fabriku a on všem podal ruce a řekl, že jim gratuluje, že dělají takové krásné nástroje. Také zmíním i jméno Richarda Claydermana, pro kterého jsme dělali zlaté piano s monogramem a momentálně již 2x vystupoval v Praze s naším novým ANT. PETROFEM.

TROCHA TĚ STATISTIKY

- Klavír se skládá ze 7000 součástek
- Výroba jednoho pianina trvá zhruba 6 měsíců, klavíru pak 9-12 měsíců
- Nejdražší klavír značky ANTONÍN PETROF stojí 4,5 milionu korun a váží přes půl tuny
- Největší – nejdelší koncertní klavír PETROF Mistral měří bezmála 3 metry
- Ročně opustí púdu hradecké firmy 2000 kusů hudebních nástrojů

NÁSTROJE, CO MAJÍ DUŠI

Čím se odlišujete od konkurence?

Když si projdete naší výrobou, zjistíte, že 80 % součástek, které potřebujete k sestavení klavíru či pianina, se dělá u nás na dvoře. Zbytek se musí samozřejmě koupit, protože nemáme slévárnu, mechaniky atd. Tím, že si to můžeme dělat sami, máme

výrobu plně pod kontrolou a můžeme do procesu výroby kdykoliv zasáhnout. To nás odlišuje od konkurence, protože v dnešní době je řada výrobců pouze montážní dílnou. Kromě výroby nás odlišuje i zvuk a design. Jsme známí pro svůj romantický zvuk. Zákazníci říkají, že naše nástroje s nimi spolupracují, jako když mají duši.

Romantické tóny?

Je to charakter našich nástrojů. To, jak je postavíte, jaký materiál a technologii zvolíte. Zvuk se pak dotváří intonací. Ve finále jsou nejdůležitější ta kladívka s plstí, která se pak různě opracovávají, aby daná struna správně zněla. Nástroj přijde k intonérovi „hlu-chý“. Teprve opracováním plstí na kladívkách se vytvoří zvuk. V této oblasti se neustále školíme a snažíme se používat ty nejlepší technologie, abychom si ten romantický zvuk udrželi, aby se nám neztratil.

Dnes se značka PETROF schovává i za jiné značky. Proč?

Pro čínský trh využíváme značky Rösler, Scholze, Weinbach. V podstatě jde o doplněk drahého PETROFa. Na nástrojích je ale napsáno, že jde o značku, která patří pod PETROF Brand Family. Na základě poskytnuté licence se na trhu vyrobí ročně dalších 3000 nástrojů jiných značek vyrobených pod naším know-how. Sice vyrobené v Číně, aby byly levnější, ale podle naší dokumentace a pod naším dozorem.

Čeká nás nějaká novinka? Prozradíte ji?

Příští rok v dubnu se chystáme na mezinárodní veletrh ve Frankfurtu nad Mohanem, kde budeme prezentovat náš nový nástroj, další prémiové koncertní pianino značky ANTONÍN PETROF. Půjde o nejvyšší pianino vyrobené v Evropě, s novou zesílenou konstrukcí, černé s vysokým leskem. Tam, kam se prostorově nevejde křídlo, bude tohle pianino náhradní volbou.

ZA NEJVĚTŠÍ RELAXACI POVAŽUJI HOUBAŘENÍ

Jaký je váš recept na únavu? Jak relaxujete?

Mám ráda úplně běžné věci, stačí mi, když jsem doma s rodinou,

když se smějeme stejným věcem nebo spolu jdeme na výlet. Strašně ráda plavu a to každé ráno. Než jdu do práce, srovnám si tak své myšlenky. Pomáhá mi to nastartovat se a přijít do práce v klidu. Za největší relax však považuji houbaření. Jsem schopna v 6 hodin ráno vyrazit s nůši a kosou na Vysočinu, protože tam rostou. Když jsem jednomu americkému partnerovi vysvětovala, jak chodím sbírat houby, jen kroutil hlavou. Dokonce jsem mu je kreslila, jak je rozeznat. Sbírat a rozeznávat houby mě naučila moje babička. Moje babička mě naučila tolik věcí, že z nich do dneška čerpám. Ta mě naučila všechno.

Máte nějaké své nesplněné sny?

Mám. Absolvovala jsem sedm let hudební školy. Tenkrát mě to vůbec nebavilo a bylo to pro mě hrozný utrpení. Schválně jsem zapomínala noty v trolejbusu, abych tam nemusela. Teď mě mrzí, že jsem více necvičila. Takže až budu v důchodu, tak na to piano konečně začnu pořádně hrát.

Budete mít v rodině pokračovatele rodinné firmy?

Tak snad ano. Dcera, té je 23 let, mi už teď hodně pomáhá a naši zákazníci ji už znají z hudebních veletrhů, kam společně jezdíme vystavovat naše pianina. Právě končí vysokou školu v Praze se zaměřením na mezinárodní obchod. Synovi se ve firmě také hrozně líbí. U pianina se mu líbí hlavně ten vnitřek. Pořád chce odstrojovat ty vrchní desky a chce vidět, jak se hýbou ta kladívka, když se zahraje na klávesu. To ho jako pětiletého zajímá nejvíc. V tuhle chvíli si ale vzal do hlavy, že bude ochranka prezidenta. (směje se)

Co by na to vše řekl váš prapradědeček, zakladatel firmy?

Na to se ptám často. Už jen proto, že mi jeho obraz visí v kanceláři, a tak jsem pod jeho neustálým dozorem. Doba se strašně posunula a zákazník se dnes také chová jinak. Začali jsme dobývat Čínu a produkovat tam i další značky. Přenášíme jeho know-how daleko od Evropy. Určitě by si řekl: „Proč ne? Když zákazník chce naše nástroje, tak proč neposlat PETROF i tak daleko za moře.“ Ale co by skutečně řekl, se už nikdy nedozvím.

Text: Jana Vosáhlová
Foto: Josef Jeřábek